

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 65

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đã kết thúc chánh văn 3.3 “Đi phải thưa về phải trình” (Xuất tất cáo, phản tất diện)

Hôm nay, chúng ta sẽ học tiếp đến chánh văn:]

3-4. Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề (“Cư hữu thường, nghiệp vô biến”)

[Đây cũng là câu cuối cùng của cả khổ thơ chánh văn 3. Câu này có 3 nội dung như sau:

- 1) “Học nghiệp” ổn định - Là phải giữ quy củ trong sinh hoạt, và học tập*
- 2) Sự nghiệp ổn định – Là không vì danh vì lợi mà đổi nghề*
- 3) Gia nghiệp ổn định - Là gia đình êm ấm*

Có một số bản dịch là ‘Ở ổn định không đổi nghề’, thì lập tức một số người khi học, đến cái chỗ đấy là chấp chặt vào là ‘ở ổn định’ là không bao giờ đổi nhà. Và ‘Không đổi nghề’ là chỉ ở một cơ quan, không đổi đi đâu hết.

Vì sao tôi biết? Bởi vì tôi nghe mọi người chia sẻ. Chia sẻ thế nào ạ? Chia sẻ rằng:

- Thưa cha mẹ, con thấy rất cần phải sám hối với cha mẹ ..., vì đợt này, chúng con chuyển nhà, chúng con thì từ lâu cũng gọi là tích lũy được ít tiền,

thì bây giờ chuyển sang một cái nhà nó to hơn. Nhưng con nhớ là *Đệ Tử Quy* dạy là: ‘Ổn định’. Cho nên con chuyển thế này là con biết mắc lỗi với cha mẹ.

Đấy các bạn chấp vào ngôn từ đến như thế cơ mà, mà quên mất, các bạn chỉ có hình dung từ sự thôi, các bạn không hình dung từ cái tâm.

Thứ hai, cũng có một người, lại cũng sám hối là:

- Con xin sám hối với cha mẹ là đợt này con thấy cái công ty này họ mời con làm ở trong thành phố Hồ Chí Minh. Cái công ty chuyên làm về thuốc. Thế thì con thấy cũng rất là tốt, và các thứ, thì con đổi sang đấy, thì con biết là con đã vi phạm *Đệ Tử Quy* là: ‘Không đổi nghề’, mà bây giờ con lại đổi.

Có bạn lại nói:

- Vừa rồi có 1 trường học ở ngoài Hà Nội rất muốn tuyển con (Vì bạn này đang làm việc ở thành phố Hồ Chí Minh ạ). Con rất muốn ra Hà Nội để làm việc, để chăm sóc cha mẹ lúc tuổi già và cũng là chăm sóc cả bố mẹ chồng con nữa, vì con biết là tứ thân phụ mẫu đều đã già, lại ốm đau bệnh tật luôn. Nhưng con lại không dám vì *Đệ Tử Quy* có dạy là “Ổn định không đổi nghề” cho nên nếu con mà ra Hà Nội thì con đã vi phạm *Đệ Tử Quy* luôn 2 việc, đó là “Đổi nhà” nên không ở ổn định, và đổi cơ quan nên đã “Đổi nghề”.

Chính vì như thế, cho nên tôi xem đi, xem lại, xong tôi cũng trao đổi với hai người là chuyên dịch Hán Văn và cộng với lại cái lời giảng của thầy Thái, thì được biết là cái chữ “Cư” ở đấy không nhất định là cư ngụ hoặc là nơi ở, mà còn có một nghĩa khác nữa là “giữ”. Cho nên ý của câu này là bạn phải thường giữ ổn định, và đổi nghề thì bạn vẫn có thể đổi, nếu như cái nghề mới đấy hy sinh phụng hiến được nhiều hơn nghề trước.

Thầy Thái đổi nghề mười lần cơ mà, nhưng cuối cùng, thầy tìm được cái nghề là thầy hoàng dương, gọi là văn hóa truyền thống. Thầy sẵn sàng đổi, còn Thầy bảo lúc trước là chưa tìm được. Bây giờ cứ thấy cái nào mà coi

như là xuất phát từ tâm vì đại chúng, mà cảm thấy là hy sinh phụng hiến được nhiều thì vẫn đổi được, chứ sao không đổi được.

Nhà cũng vậy, trước đây con trót mua ở đây rồi, nhưng giờ con có tiền, con mua được ở gần cha mẹ, con muốn ở đây để báo hiếu cha mẹ nhiều hơn. Vậy thì tại sao lại bảo, chấp là con đổi nhà là con vi phạm Đệ Tử Quy.

Cho nên cái câu này là: “Thường ôn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề” câu này sẽ rất hợp với lại tiến sĩ Thái giảng ở trong nội dung.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe TS Thái giảng:]

Chữ “Cu” này, chúng ta có thể đứng ở nhiều góc độ để xem “Cu hữu thường, nghiệp vô biến”.

Trong con đường học vấn: Thời học sinh thì là học nghiệp, ra xã hội là Sự nghiệp, và khi kết hôn thì có gia nghiệp. Người xưa có câu “Không có quy tắc thì không thành tròn vẹn” (**Bất y quy củ, bất thành phương viên**), cho nên cuộc sống cần phải có quy luật, như vậy học nghiệp, sự nghiệp, gia nghiệp của quý vị mới có thể tiến hành thỏa đáng.

[Chúng ta bắt đầu học nội dung thứ nhất:]

1. “Học nghiệp” ôn định (Là giữ quy củ trong sinh hoạt)

[Học nghiệp ôn định là gì ạ? Là giữ quy củ trong sinh hoạt, và học tập. Nội dung này có 4 ý như sau:

Thứ nhất: Quy củ trong sinh hoạt, học tập kể cả ngày nghỉ

Thứ hai: Đề phòng mê muội bởi tác động xấu từ Internet

Thứ ba: Đề phòng những ảnh hưởng không tốt từ tivi

Bây giờ chúng ta sẽ nghe TS Thái giảng:]

Thứ nhất: Phải giữ Quy củ trong sinh hoạt, và học tập kể cả ngày nghỉ

[Đó, lúc nhỏ đấy, bây giờ, lúc còn đang đi học đấy, các cháu lưu ý.]

Chúng ta xem một chút các em nhỏ, các học sinh hiện nay có “Cư hữu thường” *[tức là (Thường ổn định)] chẳng?*

[Đó cho nên chỗ này nếu dịch “Cư” là nơi cư ngụ, như nhà ở chẳng hạn thì không phù hợp với lời của TS Thái giảng rồi.]

Thường đến ngày thứ sáu nghỉ học, thì bắt đầu rất phóng túng. Có khi xem ti vi đến nửa đêm, có em thì đi khiêu vũ thâu đêm. Hai ngày thứ bảy, chủ nhật làm gì? Ngủ! Ngủ rồi mà bù đắp được thì cũng tốt, nhưng nếu như không bù đắp được thì thân thể đang hao tổn từng chút, từng chút một.

Những người làm cha làm mẹ như chúng ta, nhìn thấy những hành vi đó của con cái thì nên thế nào? Không thể để cho con phóng túng, phải kịp thời sửa đổi ngay bắt đầu từ khi chúng còn nhỏ, không nên vào tối thứ sáu để chúng xem ti vi tùy tiện thoải mái, vì chỉ cần có một điều ngoại lệ, thì sẽ có hai, có hai sẽ có ba...và sẽ không thành lệ nữa.

[Từ các cháu, cho đến các bạn, tôi thấy đều có cái là, cứ tối thứ sáu là, “Xả lỏng cuộc đời”. Thế xong rồi sáng hôm sau, là bố mẹ đánh thức gọi là hết hơi ra, mười giờ, mười một giờ vẫn chưa chịu dậy. Có không ạ? Thường xuyên.

Nhưng đây thầy dặn là, bạn muốn học làm Thánh, làm Hiền, thì bạn phải nhớ là bắt đầu từ học nghiệp, phải ổn định, là giữ quy củ. Phải học cả ngày thứ bảy, chủ nhật, không thì bạn, cái quy củ này đang xây dựng mãi, một tuần nó vừa mới quen quen một tí, thì ngày thứ sáu, thứ bảy bạn cho tẹt một cái, thế là nó lại rơi xuống.

Các bạn có nhớ cái bài trước, thầy Thái có nói là nguyên nhân của xã hội bất ổn là gì ạ? Là tự tư. Nguyên nhân của tự tư là:

- Thứ nhất là bạn tùy thuận theo cái tập tánh của trẻ. Tập tánh gì? “Kiêu, Xa, Dâm, Dật”. Nó thích gì bạn cũng đáp ứng. Nó bảo đây hôm nay thứ sáu con ngủ, hoặc con đi chơi, đồng ý cho đi chơi, ừ đấy là bạn thỏa mãn cái cái “Xa”. Ngày hôm sau nó ngủ cho đến mười một, mười hai giờ trưa nó chưa buồn dậy, bạn cũng thỏa mãn nó. Đây là bạn thỏa mãn cái “Dật”.

Cho nên cái tự tư ý, là nghĩ về mình ý, là nguyên nhân ở đâu ra, là bởi vì bình thường con người đã có dục vọng quá lớn rồi, nhà Phật gọi là tham, sân, si, mạn. Phần lớn đều thuộc về gọi là vật chất mà thôi. Đáng nhẽ bạn phải kiềm chế nó ở chỗ đấy, vì bạn biết cái đấy là xấu, Bạn phải dạy nó. Nhưng mà cái nguyên nhân thứ nhất là bạn đã thỏa mãn tất cả những cái tập tánh xấu ấy của chúng. Chúng muốn gì bạn cũng đồng ý. Thế chính vì chúng muốn gì cũng đồng ý, bạn làm cho chúng dục vọng ngày một lớn.

– Cái nguyên nhân thứ hai là gì? Là bạn dạy con bằng vật chất: Con rửa bát cho con 10 nghìn, con giặt quần áo cho con 10 nghìn, con học đột này mà được học sinh tiến tiến thì cho con một cái điện thoại.

Chính vì hai cái này cho nên chúng ngày càng tự tư, cuối cùng chúng chỉ có lợi cho mình, để hại người thôi. Cho nên xã hội mới bất ổn.

Cho nên ở đây thầy nói làm sao ạ?

Không thể để cho con phóng túng, [phóng túng đây chính là một trong, gọi là gì ạ? Xa xỉ, rồi dâm, rồi dật. Dâm là đi vào những cái thú vui, rồi dật là lười nhác.]

Không thể để cho con phóng túng, phải kịp thời sửa đổi ngay khi chúng còn nhỏ. Không nên vào tới thứ sáu để chúng xem tivi tùy tiện, thoải mái, vì chỉ cần có điều ngoại lệ thì sẽ có hai, có hai sẽ có ba, [và cuối cùng cái điều ngoại lệ này nó phá luôn đi cả cái luật lệ quy tắc của mình, là đang muốn để muốn uốn nắn con đi theo đúng pháp tắc đại tự nhiên, đi theo đúng đạo đức thì cuối cùng hỏng rồi.]

Chúng ta phải hiểu rõ ràng, thói xấu của một người khi đã quen thì khó mà bỏ được.

[Vì sao mà lại có cái câu gọi là: “Cầu bất giáo, tính nãi thiên”, mặc dù là “Nhân chi sơ tính bản thiện” ai cũng là có cái thiện sẵn ở trong rồi; “Tính tương cận, tập tương viễn”, tính thì tất cả ai cũng thiện hết, là bởi vì là Phật tánh, nhưng mà cái tập tánh này thì tương viễn là xa nhau.

Đây ạ! Nếu một cái gia đình nào mà rèn giũa con cái từ cái việc gọi là không được đi ngủ muộn để rồi là chơi bời các thứ. Hoặc là sáng thì phải dậy sớm, phải học hành đúng giờ giấc nhé, thì về sau cái thói quen này nó sẽ có. Nó sẽ chăm chỉ, nó sẽ dậy sớm, nó sẽ làm các việc và cuối cùng nó sẽ thương cha mẹ.

Sáng nay tôi cũng lại vừa nói với lại vợ chồng Hằng Tuấn. Tôi bảo là con Chu Bi rất là thương bố, thấy bố hút thuốc là nó khóc. Bố giao cho nó những cái bài toán rất khó, tôi bảo:

- Nếu khó quá thì thôi con đừng làm nữa, vì toàn toán Mỹ, với toán Hoa Kỳ, với những thế này thì ai mà làm được, đến ông còn chịu.

Thế nhưng nó khóc, nó bảo tôi là thế này này:

- Bố con bảo, nếu con cố con làm, thì bố con sẽ bỏ thuốc lá. Cho nên con phải cố con làm.

Thế đến khi bố nó không thực hiện được lời hứa với nó, thì nó làm sao? Nó lấy chìa khóa nó khóa hết tất cả ban công với cửa lại, nó khóc ầm lên, nó bảo để không cho bố ra, để bố không được hút thuốc lá. Thế rồi nó cứ gọi là cũng kiên trì như thế, thì bố nó cũng bắt đầu giảm dần.

Thế tôi mới nói với Hằng Tuấn sao:

- Con Chu Bông (Là con em của Chu Bi ạ) cũng phải dạy nó làm, khi nó làm lao động, vì từ khi Chu Bi có Chu Bông, Chu Bi phải làm rất nhiều. Khi nó phải làm lao động thì lập tức nó sẽ biết tri ân cha mẹ, bắt đầu nó sẽ có tình thương, dù rằng bố mẹ có mắng đi chăng nữa.

Lại nói đây: “Tánh tương cận, tập tương viễn”, bạn không chịu giáo dục nó, thế là cuối cùng cái thói quen kiêu xa, dâm, giật nó ngày một tăng trưởng. Cho nên mới nói là “Cầu bất giáo, tính nãi thiên”, tức là nếu như cái tính này mà không chịu, gọi là giáo dục, thì nó sẽ chuyển sang cái tập tánh xấu kia.

Nên bạn phải nhớ không trẻ nào tự ngoan được đâu, ít lắm, những người mà đặc biệt thiện căn thì ít lắm. Thì bạn phải bỏ công, bỏ sức ra để giáo dục chúng.

Cho nên, Thầy mới nói:]

Chúng ta phải hiểu rõ ràng, thói xấu của một người khi đã quen thì khó mà bỏ được.

Có câu “Chơi bời lâu lỏng mất cả ý chí”.

[Đây ạ. “Ngoạn nhân thì táng đức, mà ngoạn vật thì táng chí”. (Có nghĩa là gì? Là đùa giỡn người hay trêu đùa người thì hỏng đức, trêu đùa quá mức, ham thú vui chơi thì hỏng chí, mê muội đi mất cả chí. Thầy dạy các bạn cái câu là “Ngoạn vật táng chí” là chơi bời đến nỗi là mê muội không còn chí.

Ở đây thì tôi hôm trước cũng nhắc cư sĩ Ông, được cái là từ thời trẻ nói năng rất là dí dỏm, mọi người cứ cười lẫn ra. Thế nhưng nhiều lần thì tôi đã thấy là nhiều khi là những đối tượng bị đùa ý là...cáu rồi, khó chịu rồi. Tôi bảo:

- Đây này, ông phải nhớ cái câu là “Ngoạn nhân táng đức” tức là đùa giỡn người thì hỏng đức. Đùa quá, tự nhiên cái đức của mình nó hỏng. Không còn. Các bạn phải lưu ý điều ấy.

Đương nhiên ở đây thì Thầy dạy cái câu sau thì bạn sẽ ứng dụng ở đây thì đúng hơn, tức là: “Ngoạn vật thì táng chí” tức là chơi bời mãi, thì mê muội đi, không còn có chí nữa. Internet suốt này, game online suốt này, rồi cuối cùng cờ bạc suốt. Vậy thì còn cái chí nào, mà chí học hành, với chí làm Thánh Hiền, rồi là chí về sau sẽ là thành tài, để báo hiếu cha mẹ, mới lại ông bà tổ tông nữa đâu.

TS Thái giảng tiếp:]

Cho nên lớp trẻ hiện nay đều không có chí hướng, vì đó là chúng đang chơi bời, thật sự là ham muốn khiến cho thần trí mê muội, thật sự đều đang đắm chìm vào trong sự chơi bời mà không thể nào thoát ra được.

Thứ hai: Là đề phòng mê muội bởi tác động xấu từ Internet, ti vi

[Đó. Cái thứ nhất nhá, đây: Quy củ trong sinh hoạt, học tập kể cả ngày nghỉ. Bạn bắt chúng đưa vào nề nếp đi, cây uốn ngay từ lúc còn non đi. Nhưng mà muốn vậy thì cũng khó đấy, là bởi vì bạn cũng phải dậy sớm, chứ không thể bảo:

- Con phải dậy đúng giờ để học bài.

Nhưng bố mẹ ngày thứ 7, chủ nhật, thì lại ngủ coi như cho ngủ ngàn đi thôi. Cho nên, thân giáo là việc rất quan trọng và cần thiết.

TS Thái giảng tiếp:]

Chúng ta sống trong thời đại này, làm bậc phụ huynh phải đặc biệt cẩn thận, vì rất nhiều thứ có công nghệ khoa học kỹ thuật cao, chúng ta chưa hưởng được lợi ích thì đã bị nó hại trước rồi.

Học sinh tiếp xúc với mạng internet rất sớm, hiện nay chúng ta thấy rất nhiều báo chí nói đến một số học sinh lên mạng, đến nửa đêm, điều này diễn biến thành những vấn đề nào?

- Xin hỏi tinh thần học tập nghiên cứu của học sinh có tiến bộ chăng?
- Đạo đức, học vấn của chúng cũng tiến bộ không?

Không hề!

[Vào Internet đấy, tinh thần học tập chả thấy tiến bộ gì cả, đạo đức cũng chả thấy tiến bộ gì cả.

Vì sao?]

Vì định tánh *[Tức là định, cái tâm định]* của chúng không đủ, nên chúng thường bị mê hoặc bởi những thứ không hay này.

Trong khi quý vị lại không tìm hiểu chúng lên mạng thế nào. Thường thường có thể quen biết những bạn trên mạng không tốt. Chúng lại không có sức phán đoán, không có lý trí vì chúng chưa từng học kinh điển, cho nên bạn ở trên mạng nói vài lời ngon ngọt, có thể dẫn chúng vào mê lầm. *[Đó.]*

[Đây, cư sĩ Trung đã thấy là có phúc gặp được đạo Thánh Hiền chưa? Không thì có một đồng bạn trên mạng thì chết dở chưa? Đây là sự thật ạ.

Chỗ này tôi xin chia sẻ thêm một chút, về việc giữ định tính cho trẻ:

Có bạn lại thế này chứ. Có bạn học đạo Thánh Hiền, rồi thì bạn lại như này nhá:

- Bạn về bạn cấm con bạn không được đọc bất kỳ sách gì ngoài truyện cổ Phật giáo, là thứ nhất;

- Nhà bạn không có tivi, bạn tuyệt cấm không cho con được ô nhiễm sắc tình, bạo dục từ tivi là cái thứ 2;

- Cái thứ 3 là bạn tuyệt không cho con bạn được vào internet, nhà không có internet, và bạn bảo đây là bạn bảo hộ con.

Bạn ý chia sẻ như vậy, hỏi tôi. Tôi bảo:

- Khi chúng lớn lên, chúng có phải đi học không?

Bạn ý bảo:

- Có.

- Đi học có phải tiếp xúc với chúng bạn không?

Bạn ý bảo:

- Có!

- Vậy thì tiếp xúc với chúng bạn nhiều, hay là tiếp xúc với lại bố mẹ nhiều?

Bạn nghĩ một hồi bạn ý bảo là:

- Tiếp xúc với lại chúng bạn nhiều

Tôi bảo:

- Đúng! Bởi vì khi bạn về đến nhà, chưa kể bạn làm đến 9-10h đêm, thì thời gian bạn tiếp xúc với con rất là ít. Vậy thì chúng lại sẽ tiếp xúc với lại bạn bè là nhiều?

Có phải tiếp xúc với thầy cô giáo không?

- Có!

- Có phải tiếp xúc với những người khác không?

- Có!

- Vậy thì khi chúng bạn nó mới dạy là đây này vào internet như thế này, như thế kia, thì chắc chắn là con bạn sẽ học được. Và khi con bạn đã học được, thì chúng sẽ rất nhanh chóng đi theo những các cái mà bạn bè dạy, sắc tình bạo dục là kết với những cái bạn xấu. Bởi vì bạn một ngày bạn chỉ có, may lắm, là khoảng 1 tiếng đồng hồ, chả được 1 tiếng đồng hồ là chuyện trò gần gũi với con.

Vậy mà bạn, xây một cái bức tường đây, thì bạn phải nhớ là câu chuyện của ông vua Vũ trị thủy đúng không ạ?

Cha của vua Vũ là ông Côn, trị thủy, thì ông trị thủy bằng cách nào? Vì, là cả cái vùng ấy là cứ thường xuyên bị ngập lụt. Ông ý be bờ, đắp đập lên rất là cao, để ngăn nước lũ. Cuối cùng là khi nước lũ to quá, không ngăn được, nó phá đập, phá đê nó vào. Bao nhiêu người chết, súc vật chết. Nó phá ra, thế là cuối cùng là ông Côn bị vua Thuấn xử tử.

Thế thì con của ông Côn, chính là ông Vũ. Vua Thuấn vẫn sử dụng người con. Thì người con lại khác, người con lại tìm cách gì? Người con lại cho đào một cái hệ thống thủy lợi. Chỗ này thì là, khi thì nước lũ đến, nó sẽ có cái kênh này nó sẽ dẫn vào. Cái chỗ này là tưới tiêu này, chỗ này thì nó

sẽ dẫn vào cái hồ chỗ này này. Chỗ này thì nó lại đổ ra cái chỗ này để nó chuyển ra biển, chỗ này thì nó đi vào khắp tất cả các đồng ruộng này. Thì cái con nước lũ ấy được hướng đi vào các cái hướng đã định.

Thì cuối cùng, dân không bị lụt, mà lại được, toàn bộ là coi như, hoa màu các cái vùng đấy là trù phú. Cho nên, cuối cùng ý, vua Thuấn truyền ngôi cho ông Vũ.

Bây giờ bạn be bờ đắp đập tất cả, bạn không cho con bạn tiếp xúc với cái thời đại ngày nay, cái thời đại công nghệ cao, thì đến lúc, khi mà lũ nó tràn vào, hay còn gọi sắc tình bạo dục, con bạn thường xuyên tiếp xúc với những đối tượng bên ngoài nhiều hơn bạn nhiều, thì nó tràn vào thì nó sẽ đi theo ngay lập tức.

Bạn bảo bây giờ, bạn chỉ có truyện cổ Phật giáo thôi. Tôi công nhận truyện cổ Phật giáo, là những câu chuyện cổ rất hay. Nhưng nếu như tôi chia sẻ với các bạn, chỉ có truyện cổ Phật giáo, mà không có những câu chuyện, hiện đời nay, thì liệu rằng có những cái, bạn có hiểu không? Không thể.

Thế thì vị ý mới hỏi:

- Vậy thì bây giờ như nào?

Tôi bảo:

- Từ truyện cổ Phật giáo nếu nói về lòng tham bạn phải tìm được những cái câu chuyện ở trong cuộc đời hiện tại, học sinh này, hoặc người này vì tham cuối cùng dẫn đến như thế này, rồi vì gọi đi theo chúng bạn xấu nên là ma túy, rồi là nghiện ngập như thế này thì như thế này.

Tức là bạn hướng dẫn con bạn, bạn cho nó chơi internet, vào internet nhưng bạn sẽ là người kiểm soát:

- Đây con được quyền vào những các cái giờ như thế này, và những câu chuyện như thế này.

Sau đấy thì bạn thậm chí kể cả cái chỗ gọi là “Nơi ồn náo không đến gần, việc không đáng quyết không hỏi”.

Tôi bảo: Ví dụ nơi ồn náo, hàng ngày thậm chí bạn còn chủ động cơ, bạn dẫn nó đi qua chỗ này là quán karaoke này, đèn mờ này, chỗ này là vũ trường, bạn bảo đây là nơi ồn náo, đây là tập trung những cái chỗ, những tụ điểm ăn chơi không tốt, đây là nơi xấu con không được đến.

Chứ không phải bạn cấm tuyệt nó là, không bao giờ được nghe đến cái tiếng đấy. Thế thì khi bắt đầu nó lớn lên rồi, thì cái gọi là cái khả năng phân biệt của chúng cao lên, thì chúng sẽ phân biệt được rằng: Đây là người không được gần; Đây là việc không được làm; Và đây là nơi không được đến, thì bạn bảo vệ được nó. Thì lúc ấy khi ra đời, gặp chúng bạn xấu mà nói sai Đệ Tử Quy, hoặc nói sai với những lời này, chúng sẽ không theo.

Còn bây giờ bạn bảo bạn cấm tuyệt tất cả, thì bạn có phải là bạn ngồi ôm con bạn suốt ngày đâu, mà bạn không cần gì xã hội đâu, bởi vì xã hội là một thể tương hỗ.

Cũng như Hòa Thượng nói ạ, đúng là nhìn từ mặt trái thì có đại ma vương là truyền hình và Internet làm phá hủy các gia đình, phá hủy đất nước nếu như bạn chỉ sử dụng nó vào sắc tình, bạo dục. Nhưng nếu bạn lại sử dụng những công cụ này để hoằng truyền thánh giáo thì lại là xã hội an định, gia đình hạnh phúc, công đức của bạn là vô lượng vô biên.

Cho nên cái vấn đề lại không phải ở chỗ cấm xem ti vi, cấm vào vi tính để chơi Internet, không phải vấn đề ở chỗ cái tivi, và cái máy tính mà là bạn phải có tâm dạy con, chứ không phải chỉ cấm từ sự việc. Cho nên, nhiều khi tôi thấy có một số bạn học, tôi thấy rất là cực đoan, không đi được cái con đường, gọi là trung đạo, là cái con đường ở giữa.

Lúc đầu không học thì thoải mái, con muốn gì cũng được. Cha cho hết, mẹ cho hết, cái gì cũng cho. Thậm chí bé tí đã rút ra Iphone mới các thứ này rồi.

Thế nhưng mà đến khi học rồi thì cấm tuyệt hết, không cho một cái gì. Cho nên bạn, ừ bạn có thể cấm những cái thứ đấy trong nhà bạn thì nhanh, không mua tivi, ừ nhanh, nhưng bạn có cái điện thoại di động bạn cũng xem hết các thứ đấy chứ. Bạn có thân giáo được không? Mà khi bạn xem con bạn nó có biết không? Nó biết chứ.

Còn cái việc mà bạn phải bỏ công ra để bạn dạy nó. Như tôi vừa nói đấy cái clip mà “Johnny Johnny Yes Papa” ấy, bạn phải dạy nó. Ví dụ tivi bắt đầu vừa mới đến cái clip “Johnny Johnny Yes Papa” cái, bạn xem rồi, bạn mới bảo:

- Đây con ơi, cái trường hợp này là không được, vì cháu bé này là hư, là chờ lúc cha đi ngủ rồi bắt đầu ăn trộm, ăn vụng đường. Đến lúc cha phát hiện ra, cha bảo há miệng ra, thì cuối cùng há miệng ra, cũng thấy không có gì, nhưng thực ra cái lọ đường giấu đằng sau. Vậy đây là, cái cậu bé này là:

- Thứ nhất là, ăn trộm, ăn cắp, không tốt. Mà Đệ Tử Quy dạy rồi, là “Dùng đồ người phải hỏi trước, nếu không hỏi thành trộm cắp”, chứ đừng nói là ăn cắp thật:

- Thứ hai là nói dối cha.

Thế thì khi nó tiếp xúc với cái clip ấy rồi, mình dạy nó rồi thì nó biết là cái hành, hành động này là sai, là trái, thì về sau dù nó gặp ngoài đời, hay nó gặp trên tivi nó cũng biết là sai trái, không cần có mặt bạn ở đấy nữa.

Kể cả trên mạng, bạn phải cho chúng thời gian vào, được vào những chương trình nào, và dạy chúng. Ví dụ những cái trường hợp như thế này, như thế này ở trên mạng, là đây là những người, người lừa đảo. Đây, cha mẹ có thể chỉ cho con thấy tivi đã nói một số hành động lừa đảo ở trên mạng như thế này.

Hoặc ví dụ như trường hợp Khá Bảnh ấy. Nếu mình biết, mình phải bảo, đây này cái trường hợp này, tài sản như thế này mà mình hủy hoại các cái đồ vật cũng là bất hiếu. Đệ Tử Quy cũng dạy “Thương yêu bình đẳng tất cả các chúng sinh”, rồi “Quần áo sạch, không cần đắt”, mình phải tiết kiệm. Vậy mà cả một cái xe máy như thế này lại đi hủy hoại như thế này là trước tiên là vừa bất hiếu với cha mẹ; Thứ hai là bây giờ có tội với lại nhân dân, có tội với xã hội. Và thứ ba như thế này, cái hành vi này làm thế này để làm gì?

Khi bạn dạy được con như thế, thì khi chúng tiếp xúc trên mạng, chúng gặp những cái đấy chúng cũng sẽ không bắt vào. Nhưng bạn phải mất công để dạy chúng.

Còn đây cái khả năng phân biệt chúng không có, bạn không dạy cái gì bao giờ cả, thế cho nên cuối cùng là thầy Thái nói 3 điểm:

- Chúng không biết ai là người tốt, ai là người xấu.*
- Chúng không biết việc này là việc tốt, việc này là việc xấu.*
- Chúng không biết nơi này là nơi tốt, nơi này là nơi xấu. Đây vừa nói đây, “Nơi ồn náo, không đến gần”.*

Thế là từ người, vật, việc, chúng đều không biết thế nào là tốt là xấu. Vậy thì chúng cứ việc là đi theo người ta rủ rê, hoặc đi theo cái gọi là ngũ dục lục trần, hay là cái kiêu – xa - dâm - dật của chúng mà thôi.

Đây ạ, cho nên TS Thái mới nói:]

“Chúng lại không có sức phán đoán, lại không có lý trí vì chúng chưa từng học kinh điển, cho nên bạn ở trên mạng nói vài lời ngon ngọt, có thể dẫn chúng vào trong mê lầm đó”.

[Ở đây biểu pháp của thầy Trung là có thật. Nhưng thầy cũng sẽ là cái biểu pháp cho tất cả các con là học trò của thầy, rằng không được, gọi là kết bạn với những người trên mạng, vì phần lớn đều là xấu hết. Các con phải nhớ điều đấy, mà khi bạn xấu mà đã dẫn dắt thì cái con đường mà gọi trở thành tội phạm nó chỉ trong nháy mắt thôi.

TS Thái giảng tiếp:]

Đời người rất có thể là **“Một bước sa chân, thành thiên cổ hận”** (gọi là “Nhất thất túc thành thiên cổ hận”, thì sao ạ? **“Tái hồi đầu thị bách niên cơ”** – có nghĩa là “Một bước sa chân thì hận thành muôn thuở; Ngoái đầu nhìn lại thì đã trăm năm”).

[Trăm năm là gì? Là chết rồi. Đến lúc vào tù rồi, ngoái đầu lại thì bây giờ chỉ còn ngày mai ngày kia là ra thành tử tù, là ra ra thành bị xử tử rồi. Thì ngoái đầu nhìn lại thì đã trăm năm. Chỉ có gọi là: Một bước sa chân, thành thiên cổ hận.]

Khi các em thật sự phạm sai lầm không thể sửa đổi, thì đó là tiếc nuối cả đời của cha mẹ, thế nên không thể không cẩn thận.

[Có những bạn con hư quá, tôi hỏi, thì bảo:

- Thôi, bây giờ mình cũng dạy nó thế thôi, chứ còn nếu không thì thôi kệ nó chứ biết làm thế nào được. Nó học thì nó ám vào thân, thế còn nó không chịu thì cũng đến chịu chứ giờ biết làm thế nào.

Câu đây là trước đây tôi cũng có nghĩ như thế. Thế nhưng bây giờ lại hỏi lại một câu:

- Bạn bảo “Đến chịu thôi, biết làm thế nào”. Thế lúc chúng vào tù, chúng ra tội, rồi chúng ở trong tù, rồi chúng phạm tội giết người, rồi chúng bị bệnh tật họa hại đến bạn có bỏ được không?

Bạn nào bỏ được bạn thử giờ tay, dừng cảm giờ tay tôi xem. Hay là bạn lại phải cuối cùng quay lại hứng hết hoặc con ốm đau bạn lại phải tiếp tục chạy chữa? Hoặc con trong tù, bạn lại hàng ngày, bạn phải xách cơm, rồi xách các thứ để vào thăm nom con mà nước mắt thì chảy dài.

Cho nên không thể nói là: Thôi thì, đời chúng tự chúng quyết được. Bạn phải nỗ lực hết sức để đưa con vào đạo Thánh Hiền, nhưng trước tiên là mình, mình phải thân giáo. Còn nếu khi đến lúc con mà như thế rồi thì thầy Thái nói: “Nếu sớm biết có ngày hôm nay, thì ngày hôm trước ta đã lo dạy con từ sớm”.]

Khi các em thật sự phạm sai lầm không thể sửa đổi, thì đó là tiếc nuối cả đời của cha mẹ, thế nên không thể không cẩn thận.

[Tổng thống Trump có một cái bài viết nói về một người anh trai tự tử mà ông ân hận cho đến tận bây giờ. Gia đình ông thì vốn là cái gia đình kinh doanh rất là giàu có. Thế thì bố mẹ đều muốn là các con đều đi theo nghiệp kinh doanh, thế nhưng cái người anh trai của Trump, cũng rất đẹp trai, mà cũng rất là có tài, thì lại muốn là làm phi công, đi ngược lại với cái chí của cha mẹ. Tổng thống Trump thích kinh doanh, thì cũng cùng với cha mẹ để đại khái là bài xích anh ở chỗ đấy, thì cuối cùng thì bị gia đình coi như là cũng

gọi là gần như là loại trừ. Cuối cùng là ông ta uống rượu. Uống rượu nhiều thì cuối cùng vợ cũng bỏ. Thế vào năm 42 tuổi thì, ông ta tự tử, ông ta chết.

Cho đến tận bây giờ, mấy ngày gần đây nhất tôi vừa đọc cái bài ấy, là tổng thống Trump trong một bài phát biểu là vẫn vô cùng gọi là cái tâm không nguôi ngoai vì cái tự tử của anh.

TS Thái giảng tiếp:]

Còn có một sinh viên đại học Sơn Đông, nửa đêm thường đi chơi điện tử, đều là chơi trò bắn giết nhau, bắn nhau, chơi đến mức thần kinh não bị khác thường, bình thường cũng cảm thấy rất nhiều người đang giết mình. *[Đây là sống trong ảo đây. Chơi các trò chơi đấy.]*

Anh ta liền đem tình trạng đó nói với thầy giáo, thầy giáo nghe xong cảm thấy không ổn, bèn thông báo với cha mẹ anh ta. Cha mẹ anh ta đến gấp đón, nhưng chưa kịp đón thì sinh viên này đã cầm dao chém bị thương rất nhiều người trên đường, trong đó có vài người thiệt mạng.

[Đây ạ, kết quả của cái việc gọi là, Internet ngày đêm không rời, rồi game thủ online đây.]

Quý vị xem, chơi bởi sa đọa mất hết cả chí hướng, sai lầm này sẽ hủy cả cuộc đời.

[Và khi hủy cái cuộc đời đấy, có phải một mình cái người đấy bị đau. Tôi vừa nói đấy, như gia đình của tổng thống Trump, cho đến tận ngày hôm nay vẫn còn ân hận, và không nguôi ngoai về cái chết của người anh trai của tổng thống Trump.]

Thế nên các bậc phụ huynh phải để “Học nghiệp” của các em vào quỹ đạo, cho nên phải để cuộc sống của trẻ có quy luật.

Một là: Rèn luyện cho con thói quen đọc sách

Phải có thói quen đọc sách cố định.

[Đó, sống phải có quy luật rồi, đến giờ nhất định là phải dậy, không khác được. Thứ 7 cũng thế, Chủ nhật cũng thế, không khác được.

Và đồng thời phải tạo dựng cho con thói quen đọc sách. Bởi vì nếu có đọc sách thì lúc ấy hẳn nói đến chuyện gọi là đọc sách Thánh Hiền, thì mới được dậy. Còn bây giờ đến đọc sách không đọc, nghe vài bữa ở đây, không có tác dụng gì cả.

Hôm qua, thì quý thầy ở trên Hà Giang về cũng có sang chơi bên nhà tôi, thì thầy cũng nói chuyện là thầy cũng tổ chức những cái buổi cho trẻ con tu Phật thất trong hè. Thầy bảo, cũng vào dạy Đệ Tử Quy. Tôi cũng bảo với thầy là:

- Thừa thầy, nhưng nói thật với thầy là, nếu 7 ngày đấy, xong rồi ra bỏ hết, không có ai dạy, không có ai học thì trẻ con nó đâu lại hoàn đấy thôi.

Thầy bảo:

- Đúng! Năm nay thầy rút kinh nghiệm, vì năm ngoái thầy dạy, thì là, cuối cùng cha mẹ là gửi con vào đấy, xong có những cha mẹ là đi xem phim với đi nghỉ mát. Thế là có chỗ gửi con tiện quá. Thì 7 ngày đấy, chỉ có một, gieo được một cái nhân duyên một cái chữ “Đệ Tử Quy”, chứ còn không có tác dụng gì cả.

Đó! Cho nên là, bạn phải xây dựng cho con được thói quen đọc sách cố định, thì lúc ấy chúng mới đọc được sách Thánh Hiền. Bạn hướng dẫn rồi, thì bắt đầu, khi con nó vào, nó chỉ có ham mê, đọc những cái sách gọi là của Thánh Hiền thôi, thì chúng tu thân, thì cuối cùng là chúng sẽ trở thành cái người: thứ nhất là có hiếu với cha mẹ, ông bà, và tổ tông. Thứ hai là luôn luôn là làm lợi ích cho xã hội.

Vì bạn nhớ bài hôm trước tôi chia sẻ các bạn là “Làm thế nào để tâm không thoái chuyển”, thì có một cái điều quan trọng nhất cuối cùng là bạn phải lập chí, là gì ạ?

Nếu mà bạn muốn cầu danh, tức là mong cầu đỗ đạt như ngài Viên Liễu Phàm thì bạn phải hiểu rằng bạn mong muốn được cái đỗ đạt đấy là để bạn hy sinh phụng hiến vì người.

Nhưng nếu bạn muốn cầu thành Phật, thành Bồ Tát, thì bạn lại phải lập cái chí rằng là “Độ khắp cho tất cả chúng sinh”. Nâng cấp rồi đấy, “Độ khắp cho tất cả chúng sinh”.

Còn nếu như muốn làm quan làm thủ tướng, tổng thống gì cũng được, Hòa Thượng bảo thế - thì là bạn, phải lập chí hi sinh phụng hiến vì người.

TS Thái giảng tiếp:]

Rất nhiều phụ huynh lại nghĩ rằng “Rất khó”, vì hiện nay bọn trẻ ham chơi như vậy. Chúng ta hình như đều nghĩ đến điểm không tốt, nghĩ đến điểm xấu thì đương nhiên bọn trẻ sẽ bị chúng ta là “Tâm tướng sự thành”.

[Nói như thế tức là bạn đã chấp nhận rủi ro, đánh cược rằng rất có thể con mình hư và bạn sẽ đành chịu.]

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây.

Ngày mai, chúng ta vẫn tiếp tục học mục 1: “Học nghiệp ổn định” nhưng chúng ta sẽ chuyển sang ý thứ 3 là “Đề phòng những ảnh hưởng không tốt từ tivi”

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn.]
